

รวมฎีกาเหตุสุดวิสัย

เหตุสุดวิสัย หมายถึง เหตุการณ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นโดยฉับพลันโดยไม่มีบุคคลใดคาดหมายหรือคาดคิดว่าจะเกิดขึ้น และไม่อาจป้องกันหรือหลีกเลี่ยงให้พ้นไปได้ แม้ว่าตนเองจะได้ใช้ความระมัดระวังแล้วก็ตาม ทำให้ตนเองหลุดพ้นจากความรับผิดชอบทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นความรับผิดทางแพ่งหรือทางอาญาก็ตาม ซึ่งตามพจนานุกรม ให้ความหมายของคำว่า เหตุสุดวิสัย ว่าคือ เหตุที่พ้นความสามารถของใครอันที่ป้องกันได้ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 8 บัญญัติว่า คำว่า **“เหตุสุดวิสัย”** หมายความว่า เหตุใด ๆ อันจะเกิดขึ้นก็ดีจะให้ผลพิบัติก็ดี เป็นเหตุที่ไม่อาจป้องกันได้แม้ทั้งบุคคลผู้ต้องประสบหรือใกล้จะต้องประสบเหตุนั้น จะได้จัดการระมัดระวังตามสมควรอันพึงคาดหมายได้จากบุคคลในฐานะและภาวะเช่นนั้น นอกจากนี้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 10 และ มาตรา 23 ได้บัญญัติในเรื่องเกี่ยวกับเหตุสุดวิสัยไว้ด้วย

มาตรา 10 ถ้าไม่อาจดำเนินกระบวนการพิจารณาในศาลชั้นต้นที่มีเขตศาลเหนือคดีนั้นได้โดยเหตุสุดวิสัย คู่ความฝ่ายที่เสียหายหรืออาจเสียหายเพราะการนั้นจะยื่นคำขอฝ่ายเดียว โดยทำเป็นคำร้องต่อศาลชั้นต้นซึ่งตนมีภูมิลำเนาหรืออยู่ในเขตศาลในขณะนั้นก็ได้ และให้ศาลนั้นมีอำนาจทำคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่เห็นสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

มาตรา 23 เมื่อศาลเห็นสมควรหรือเมื่อคู่ความฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้ยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องเพราะให้ศาลมีอำนาจที่จะออกคำสั่งขยาย หรือย่นระยะเวลาตามที่กำหนด ไว้ในประมวลกฎหมายนี้ หรือตามที่ศาลได้กำหนดไว้ หรือระยะเวลาที่เกี่ยวข้องด้วยวิธีพิจารณาความแพ่ง อันกำหนดไว้ในกฎหมายอื่น เพื่อให้ดำเนินหรือมิให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ ก่อนสิ้นระยะเวลานั้น แต่การขยายหรือย่นเวลาเช่นว่านี้ให้พึงทำได้ต่อเมื่อมีพฤติการณ์พิเศษ และศาลได้มีคำสั่งหรือคู่ความมีคำขอขึ้นมาก่อนสิ้นระยะเวลานั้น เว้นแต่ในกรณีที่มีเหตุสุดวิสัย

เหตุสุดวิสัย เช่น เหตุที่เกิดจากภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วมทำให้ถนนขาด หรือสะพานขาด ไม่อาจใช้สัญจรผ่านไปมาได้ หรือเกิดเหตุจากการ

กระทำของบุคคลอื่นโดยกะทันหัน หรือมีเหตุการณ์อื่นๆ เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ซึ่งตนเองไม่อาจป้องกันหรือโดยไม่อาจบังคับมิให้เกิดเหตุดังกล่าวขึ้นได้ หรือไม่อาจหลีกเลี่ยงมิให้พบเจอเหตุดังกล่าวได้ แต่ถ้าเป็นเหตุธรรมชาติที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ย่อมไม่อาจถือว่าเป็นเหตุสุดวิสัยได้

ส่วน**เหตุพฤติการณ์พิเศษ** คือ เหตุการณ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นมาแล้วทำให้คู่ความไม่อาจดำเนินกระบวนการพิจารณาอย่างใดอย่างหนึ่งได้ ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือมีความจำเป็นที่จะต้องรีบดำเนินการพิจารณาอย่างใดอย่างหนึ่งให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว มิฉะนั้นจะเกิดความเสียหายแก่ตนเอง แต่ยังไม่ถึงขนาดที่จะเป็นเหตุสุดวิสัยได้

ความรับผิดชอบทางแพ่ง

แนวคำพิพากษาศาลฎีกา

ตัวอย่างฎีกาย่อ (ค้นหาฎีกาเต็มได้จาก แผ่นฎีกา คุณสมเกียรติ เจริญมรรชัย)

คนวิงตัดหน้ารถยนต์ ถือเป็นความประมาทของผู้ตายเอง ฎ
2015/2520

ลมพายุพัดแรง อาคารที่ก่อสร้างไว้ชำรุดบกพร่อง ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย ฎ
2140/2520

ต้องดูแลรักษารถยนต์ให้ใช้งานได้ตามปกติ แต่ละเว้นไม่ปฏิบัติ ฎ
2331/2520

ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

ขับรถชนรถหลบกัน เป็นเหตุสุดวิสัย ฎ
326/2522

เรือล่มเพราะคลื่นลมปกติ ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

ฎ 1607/2529

ลื้อหนำรยยนต์หลุด กระเด็นไปถูกศีรษะ ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

3471/2529

ฎ

น้ำป่าพัดสะพานพัง ถือเป็นเหตุสุดวิสัย แต่กรณีน้ำขึ้นสูง

1194/2531

ฎ

เป็นปกติ ถือไม่ได้ว่าเป็นเหตุสุดวิสัย

ไม่สามารถส่งมอบทรัพย์สินที่ซื้อขายจะอ้างเหตุว่าผู้ผลิตไม่สามารถ

4056-57/2532

ฎ

ส่งมอบให้ตนได้ ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

ยื่นคำร้องขอขยายเวลาวางเงินที่ต้องใช้แทนโจทก์ ไม่ทัน

3139/2533

ฎ

อ้างเหตุป่วยเป็นไข้หาเงินไม่ทัน ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

ความเจ็บป่วยของทนาย ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

3535/2533

ฎ

จำเลยเบิกความแต่เพียงว่า ไฟไหม้ เพราะเหตุใดไม่ทราบ

ฎ 465/2543

ไม่อาจรับฟังว่าเป็นเหตุสุดวิสัย

ท.จำเลย ห่อคำฟ้องส่งให้จำเลยทางรถยนต์ แต่ภายหลัง

255/2534

ฎ

ห่อคำฟ้องดังกล่าวไปไม่ถึงจำเลย ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

รับจ้างขนไม้ เกิดเหตุไฟไหม้ในบริเวณป่า จำเลยป้องกันได้

5428/2534

ฎ

โดยการถางตัดหญ้า มิให้เป็นเชื้อไฟ จำเลยไม่ปฏิบัติ จึงไม่ใช่
เหตุสุดวิสัย

ฝนตกหนัก การจราจรติดขัด ติดต่อกันเหตุให้ศาลทราบแล้ว ฎ
296/2536
เป็นพฤติการณ์พิเศษ ถือเป็นเหตุสุดวิสัย

ระหว่างขนส่งสินค้า รถเกิดเพลิงไหม้ โดยไม่ทราบเหตุ ฎ
1238-39/2536
หากไม่ปรากฏว่าเพลิงไหม้นั้นไม่อาจป้องกันได้ เพราะเหตุใด
ถือไม่ได้ว่าเป็นเหตุสุดวิสัย

ดูแลสายฟ้าอุปกรณ์ใต้ดิน มีรอยแยกแตกชำรุด ปกติต้อง ฎ
514/2537
ฝังลึก 60 ซม. แต่ฝังแค่ 20 ซม. และมีรอยชำรุดโดยไม่มี
ฉนวนหุ้ม ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

ผู้กรัดตู้คอนเทนเนอร์ไม่ดี และรู้แล้วว่ามีกลิ่นลม แต่ยังเดินเรือ ฎ
2929/2537
ต่อไปจนประสบเหตุ ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

ทนายป่วย ยื่นอุทธรณ์ไม่ทัน ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย ฎ
1119/2537

การยกข้ออ้างเหตุในเรื่องส่วนตัว เช่นย้ายที่อยู่ ทำให้ไม่ได้ ฎ
4979/2537
รับหมาย ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

เก็บรักษาวัตถุอันตรายไว้ไม่ดีจะยกอ้างอุทธรณ์เป็นเหตุสุดวิสัย ฎ
6766/2539
ไม่ได้

ข้อกล่าวอ้างว่าไม่ติดตามคำสั่งศาลโดยตลอด แต่เจ้าหน้าที่ศาล 1418/2539 อ้างว่า ศาลยังไม่สั่งลงมา หรือหาสำนวนไม่พบ จึงไม่อาจปฏิบัติสิ่งใดได้ตามกฎหมาย ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย แต่เป็นเหตุมีพฤติการณ์พิเศษ	ฎ
ทนายทำงานผิดพลาดยกอ้างเหตุสุดวิสัยไม่ได้ 2785/2539, ฎ 898-899/2540,	ฎ
6921/2523, ฎ 371/2545,	ฎ
4282/2545, ฎ 3293/2546	ฎ
รถนายชนก้อนหินถึงน้ำมันเครื่องแตก แต่ได้ยื่นคำร้อง 5721/2544 ตามมาตรา 10 ไว้แล้ว พฤติการณ์เป็นเหตุสุดวิสัย	ฎ
ขอขยายเวลายื่นอุทธรณ์ แต่ศาลมิได้สั่งในวันที่ยื่น 1722/2545 ขอขยาย เป็นความบกพร่องของศาลเอง และถือเป็นเหตุสุดวิสัยที่ไม่อาจยื่นขอขยายเวลาครั้งที่ 2 ได้	ฎ
ติดต่อทนายคนเดิมไม่ได้ และมีได้จัดหาทนายคนใหม่ 2398/2545 แม้ในวันนั้น จะเกิดอุบัติเหตุจนไม่อาจไปพบทนายคนใหม่ได้ ก็ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย	ฎ
รถบรรทุกน้ำตาลดิบ พลิกคว่ำในขณะที่เทน้ำตาลที่แข็ง 4037/45 ตัวออก โดยทำการบนแท่นไฮโดรริกแล้วเกิดเหตุแห่นมหัก เพราะเทขณะน้ำตาลแข็งตัวไปทำให้น้ำตาล	ฎ

แตกตัวออกก่อน ไม่ใช่เป็นเหตุสุตวิสัย

มาตรา 23 บรรณัติ คำว่า “เว้นแต่ในกรณีมีเหตุสุตวิสัย” ฎ
6965/2545, ฎ 4282/2545,
ใช้บังคับเฉพาะในกรณีมีเหตุการณ้อย่างใดอันเป็น ฎ
5787/2545, ฎ 5923/2545,
เหตุสุตวิสัยที่ทำให้คู่ความไม่อาจมีคำขอขึ้นมาก่อนสิ้น ฎ
1927/2546, ฎ 4450/2546
ระยะเวลา

ยืมเงินมาชำระค่าธรรมเนียมศาลไม่ได้ ไม่ถือเป็นกรณี ฎ
1255/2546
มีพฤติการณ์พิเศษ

การไฟฟ้านครหลวงเป็นผู้ครอบครองไฟฟ้า ต้องดูแล ฎ
2651/2546
มิให้ไฟลัดวงจร กรณีมิใช่เหตุสุตวิสัย

ประกันภัย

890/2500 สัญญาประกันภัยซึ่งมีความว่า ผู้รับประกันภัยรับผิดชอบในอุบัติเหตุ นั้น ไม่หมายความว่าเฉพาะเหตุสุตวิสัย แต่หมายความว่าถึงเหตุที่เกิดขึ้นโดยไม่จงใจ รวมทั้งที่เกิดขึ้นโดยความประมาทของผู้เอาประกันภัย

เหตุสุตวิสัย, รับชน, ความรับผิดชอบ, ประกันภัย, รับช่วงสิทธิ

1607/2529 เรือลำเอียงที่จำเลยที่ 1 ใช้ชนส่งจอดอยู่ที่ท่าในคลองกำลังบรรทุก สินค้ามีกลิ่นจากเรือที่แล่นในแม่น้ำทำให้เรือลำเอียงโคลงและล้มลงเมื่อไม่ปรากฏว่า กลิ่นนั้นมีความร้ายแรงผิดปกติจนไม่อาจคาดหมายหรือไม่อาจป้องกันมิให้เรือลำเอียง ล่มได้ จำเลยที่ 1 ย่อมคาดหมายได้ว่าจะมีกลิ่นมากกระทบเรือหรืออาจมีการระมัดระวัง มิให้เรือล่มเพราะถูกกลิ่นกระทบได้ การที่เรือล่มจึงไม่ใช่ผลบังคับที่ไม่อาจป้องกันได้

และไม่ใช้เหตุสุดวิสัย จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายตาม ป.พ.พ. ม.616 ส่วนจำเลยที่ 2 ซึ่งรับช่วงงานขนส่งสินค้ามาจากจำเลยที่ 1 มิใช่คู่สัญญารับขนกับเจ้าของสินค้า ซึ่งจะมีผลให้ต้องรับผิดชอบตาม ม.616 ด้วย จึงไม่มีสิทธิอะไรที่บริษัทประกันภัยโจทก์จะรับช่วงจากเจ้าของสินค้ามาฟ้อง ให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบ

เหตุสุดวิสัย, ละเมิด, นายจ้างรับผิดชอบ, ค่าปลงศพ, ค่าขาดไร้ผู้อุปการะ, ประกันภัยกรรมกรรม, อุปการะเลี้ยงดูครอบครัว, ครอบครัว, อุปการะเลี้ยงดูบุตร

3471/2529 ล้อหน้าซ้ายรถคันเกิดเหตุหลุด แรงเหวี่ยงของล้อรถที่หลุดกระเด็นไปถูกศีรษะ ล.ผู้ตายที่อยู่ห่าง 100 ม. ล.กระเด็นไปไกลอีก 5 วา แสดงว่ารถวิ่งด้วยความเร็วสูง ล้อรถจึงหลุดไปได้ไกลและเมื่อกระทบ ล.ก็เกิดผลรุนแรงจนถึงแก่ความตายทันที จึงไม่อาจอ้างได้ว่าผู้ขับขี่รถได้ใช้ความระมัดระวังแล้ว หากจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นเจ้าของรถและเป็นนายจ้างของจำเลยที่ 1 ผู้ขับขี่รถได้ใช้ความระมัดระวังตรวจตราถึงความสมบูรณ์ของรถก่อนใช้รถ เหตุก็ย่อมไม่เกิดขึ้น เหตุที่เกิดขึ้นจึงไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

แต่อย่างไรก็ตาม ที่จะเป็นเหตุสุดวิสัยจะต้องเป็นเรื่องที่ไม่อาจป้องกันได้แม้จะได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้วก็ตาม เหตุที่เกิดขึ้นจึงเป็นความประมาทของจำเลยที่ 1 ซึ่งจำเลยที่ 2 ต้องร่วมรับผิดชอบด้วย

กรรมกรรมประกันภัยจำกัดความรับผิดชอบของจำเลยร่วมต่อบุคคลภายนอกไว้ 25,000 บาท ต่อหนึ่งคน และเมื่อ 100,000 บาท ต่อหนึ่งครั้ง เมื่อการกระทำละเมิดมีผู้ได้รับความเสียหายเพียงหนึ่งของจำเลยร่วม ก็ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์เพียง 25,000 บาท ถ้ามีอุบัติเหตุครั้งหนึ่ง มีผู้ได้รับความเสียหายหลายคน จำเลยร่วมก็จะจำกัดความรับผิดชอบเพียงไม่เกิน 100,000 บาท แต่ไม่หมายความว่า จะต้องรับผิดชอบเต็มจำนวน 100,000 บาท ต่อหนึ่งครั้ง แม้จะมีผู้ได้รับความเสียหายเพียงคนเดียว

การที่ ล. ตายทำให้โจทก์ที่ 1 ซึ่งเป็นสามีและโจทก์ที่ 2 ซึ่งเป็นบุตรต้องขาดไร้อุปการะจากผู้ตาย ชอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทน โดยไม่จำเป็นที่ ล.จะต้องเป็นผู้มีรายได้ และโจทก์ต่างเป็นผู้ได้รับอุปการะจากผู้ตายจริง

ละเมิด, ละเมิด ทรัพย์สินอันตรา, ประกันภัย รับช่วงสิทธิ, พินาศไม่เกินคำขอ

1637/2530 ในคดีละเมิดเนื่องจากเหตุเกิดเพลิงไหม้ด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่อของจำเลยหรือลูกจ้าง เมื่อโจทก์มิได้กล่าวอ้างหรือตั้งประเด็น

เกี่ยวกับความรับผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 437 วรรคสอง ทั้งข้อเท็จจริงในทางพิจารณาก็ไม่ได้ความว่าเครื่องอบกระป๋องในโรงงานของจำเลยเป็นทรัพย์สินที่อาจจะเกิดอันตรายได้โดยสภาพ หรือโดยความมุ่งหมายที่จะใช้หรือโดยอาการกลไกของทรัพย์สินก็ดีจึงไม่มีประเด็นที่จะวินิจฉัยว่าจำเลยเป็นผู้ครอบครองเครื่องอบ และน้ำยาฆ่าแมลงที่บรรจุอยู่ในกระป๋องที่ต้องอบในเครื่องอบนั้นเป็นทรัพย์สินที่มีอันตราย โดยสภาพหรือโดยการใช้มาตรา 437 วรรคสองและเหตุที่เกิดขึ้นไม่ใช่ **เหตุสุดวิสัย** ซึ่งจำเลยต้องรับผิดหรือไม่

เมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ทำให้ทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไว้กับโจทก์เสียหายแม้โจทก์จะได้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยตามสัญญาประกันภัยแล้ว แต่เมื่อเหตุที่เพลิงไหม้มิได้เกิดจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยหรือลูกจ้างของจำเลย โจทก์จึงไม่อาจรับช่วงสิทธิผู้เอาประกันภัยเรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบต่อโจทก์โดยอ้างมูลละเมิดได้

รับชน, ความรับผิดของผู้ขนส่ง, ผู้รับประกันภัยรับช่วงสิทธิ

194/2532

บริษัท ล.ขายสินค้าผ้าให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศโดยบริษัท ล. ได้ว่าจ้างจำเลยทั้งสองขนสินค้าดังกล่าวซึ่งบรรจุในตู้คอนเทนเนอร์ และบริษัท ล.ได้ประกันภัยสินค้ารายนี้ไว้กับโจทก์ เมื่อปรากฏว่าได้มีการบรรจุสินค้าผ้าจำนวน 1,149 ม้วนลงในตู้บรรจุสินค้านี้แล้ว และสินค้าผ้าจำนวน 1,078 ม้วนได้สูญหายไปขณะอยู่ในความรับผิดชอบของจำเลยทั้งสอง การสูญหายดังกล่าว มิได้เกิดขึ้นเนื่องจาก **เหตุสุดวิสัย** หรือเกิดแต่สภาพแห่งสินค้านั้นเอง หรือเกิดเพราะความผิดของผู้ส่งหรือผู้รับตราส่งจำเลยทั้งสองในฐานะผู้ขนส่งจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่บริษัท ล. เมื่อโจทก์ได้ใช้ค่าเสียหายให้แก่บริษัท ล.ไปตามกรมธรรม์ประกันภัยแล้ว โจทก์ย่อมเข้ารับช่วงสิทธิของบริษัท ล. ผู้เอาประกันภัยมาฟ้องร้องจำเลยทั้งสองได้ตาม ป.พ.พ.มาตรา 880

แพ่ง เป็น **เหตุสุดวิสัย** มรสุม อับปาง **ประกันภัย** วิแพ่ง หนี้แบ่งแยก ไม่ได้มีผลประโยชน์ร่วมกันในมูลความแห่งคดี คำให้การ ไม่ขัดแย้ง จำเลยหลายคน

คำพิพากษากฎีกาที่ 1401/2534

บริษัท บ. จำกัดจ้างจำเลยทั้งสองให้ขนส่งสินค้าไม้ซุงจากประเทศมาเลเซีย เข้ามาในประเทศไทย ในการขนส่งสินค้าครั้งนี้บริษัท บ. จำกัดได้ประกันภัย สินค้าไว้กับโจทก์ วิธีการขนส่งสินค้ากระทำโดยขนส่งสินค้าไม้ซุงบรรทุกเรือเดิน ทะเลขของจำเลยที่ 2 ชื่อ "สปัน" ซึ่งมีสภาพมั่นคงแข็งแรงเหมาะแก่การใช้ทาง ทะเลเมื่อเรือสปันแล่นมาถึงบริเวณทะเลที่เกิดเหตุเกิดมรสุมคลื่นลมจัดและมีของแข็งภายนอกเรือมากระแทก เรือจนเรือรั่วและอัปปางลง ทั้งนี้ แม้กับต้นเรือของจำเลยที่ 2 จะได้ใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างดีก็ย่อมไม่มีทางหลีกเลี่ยงมรสุมและการกระทบกระแทกจากของแข็งภายนอกเรือดังกล่าวได้ เหตุเรือรั่วและอัปปางจึงเป็นเหตุสุดวิสัย ตามป.พ.พ. มาตรา 8

คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองให้ร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ กรณีจึงหาใช่แต่จำเลยทั้งสองมีผลประโยชน์ร่วมกันในมูลแห่งคดีเท่านั้นไม่ หากแต่มูลแห่ง คดีดังกล่าวเป็นการชำระหนี้ซึ่งแบ่งแยกจากกันมิได้ เพราะโจทก์อาจบังคับ เอากับจำเลยคนใด คนหนึ่งก็ได้โดยลำพัง ศาลย่อมฟังว่ากรณีเป็นเหตุสุดวิสัย แล้วพิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ซึ่งมีได้ให้การไว้โดยชัดแจ้งว่าเรืออัปปางเกิดจากเหตุสุดวิสัย

รับผิดชอบของผู้ขนส่ง วิแพ่ง เป็น กระบวนพิจารณาผิดระเบียบ พัน ระยะเวลา
คัดค้าน เพิกถอน ไม่ได้ หน้าที่นำสืบ ไม่ชอบ คำให้การ ไม่ชัดแจ้ง
กะประเด็น ข้อที่ไม่ได้ร่วมกันในศาลล่าง ต้องห้ามฎีกา

คำพิพากษฎีกาที่ 7995/2538

จำเลยที่ 2 ขั้บรรยณต์ลากจูงและรพพ่วงของจำเลยที่ 1 แล่นมาตามถนน พอแล่นเข้าโค้งซึ่งอยู่เชิงเขา ถนนเป็น ทางโค้งลาดลงเขา รถแล่นเข้ามาในช่องขวาซึ่งเป็นช่องเดินรถสวน จำเลยที่ 2 จึงห้ามล้อครั้งแรกและหักรถเข้ามาในช่องเดินรถของตน แต่ไม่สามารถลดความเร็วของรถลงได้ จึงได้ห้ามล้ออย่างแรงรถแล่นเข้ามาในช่องเดินรถของตนด้านซ้ายและเสียหลักเพราะรถยาวและมีน้ำหนักมากจึงพุ่งเข้าชนราวเหล็กกั้นขอบถนนด้านซ้ายจนพลิกคว่ำหงายท้องไป ดังนี้ เหตุที่รถพลิกคว่ำสินค้าที่บรรทุกมาเสียหาย จึงมิได้เกิดแต่เหตุสุดวิสัย จำเลยที่ 1 ผู้ขนส่งจึงต้องรับผิดชอบในความเสียหายหรือบุบสลาย ของสินค้าที่อยู่ในระหว่างการขนส่ง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 616

จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า ต้นทุนของสินค้าที่ราคาเพียงกล่องละ 444.88 บาท ราคาที่เกินจากนี้เป็นกำไร ค่าขนส่ง และ ค่าภาษีอากร เมื่อรวมกันแล้วทำให้สินค้ามีราคา กล่องละ 516 บาท โจทก์มีสิทธิรับประกันภัยเพียงราคาต้นทุนของสินค้าเท่านั้น จึงไม่มีสิทธิฟ้องเรียกราคาส่วนที่เกินจากจำเลยที่ 1 ปัญหาข้อนี้จำเลยที่ 1 มิได้ยกขึ้นต่อสู้ไว้ในคำให้การและ ศาลชั้นต้นมิได้ยกขึ้นวินิจฉัย แม้ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยในปัญหาข้อนี้ก็ต้องถือว่าเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว โดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคแรก

ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า ตามแบบพิมพ์ ยพ.6 ก. เลขที่ 465217 ลงวันที่ 4 ธันวาคม 2529 ในสำนวนการสอบสวนได้จำกัด ความรับผิดของจำเลยที่ 1 ไว้ไม่เกิน 100,000 บาท จำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องรับผิดเกินกว่าเงินจำนวนดังกล่าวในชั้นพิจารณา จำเลยที่ 1 ให้การต่อสู้ในปัญหาข้อนี้เพียงว่า หากโจทก์ เป็นผู้รับประกันภัยจริง ค่าเสียหายที่จะต้องชดใช้แก่ บริษัท อ.ก็ไม่ควรเกินกว่า 100,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ให้การต่อสู้ว่า ตามข้อตกลงของจำเลยที่ 1 ในการรับส่งสินค้า จำเลยที่ 1 จะรับผิดในความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่สินค้า ที่ขนส่งไม่เกิน 300,000 บาท หากสินค้ามีราคาเกินกว่านี้ ผู้ว่าจ้างจะต้องแจ้งให้จำเลยที่ 1 ทราบ แต่ในการรับจ้าง ขนส่งสินค้าในครั้งนี้ ผู้ว่าจ้างไม่ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าว คือไม่แจ้งให้จำเลยที่ 1 ทราบว่าสินค้าที่ขนส่งมีราคาเกินกว่า 300,000 บาท หากฟังว่าจำเลยที่ 2 ต้องรับผิด ก็ไม่ควรเกิน 300,000 บาท ดังนี้ จึงถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ 1 ได้ยกขึ้นต่อสู้ในเรื่องมีข้อความยกเว้นหรือจำกัด ความรับผิด ของผู้ขนส่งในเอกสารที่ผู้ขนส่งออกให้แก่ผู้ส่งตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 625 ไว้ในคำให้การโดยชัดแจ้ง ฎีกาของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว จึงเป็นเรื่องนอกประเด็นข้อต่อสู้ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 616 หน้าที่นำสืบข้อเท็จจริงว่า ไม่ต้องรับผิดตกแก่จำเลย ผู้ขนส่งจะต้องนำสืบก่อน การที่ศาลชั้นต้นได้กำหนด ประเด็นข้อพิพาทและ หน้าที่นำสืบให้โจทก์นำสืบก่อนในครั้งแรก จึงเป็นกรณีที่ไม่ได้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งในข้อที่มุ่งหมายจะยังให้การ เป็นไปด้วยความยุติธรรม ถือว่าเป็นกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบ ซึ่งหากศาลที่ พิเคราะห์คดีทราบในภายหลัง ไม่ว่าจะเป็นโจทก์แถลงให้ศาลทราบหรือ ศาลทราบเอง ศาลก็มีอำนาจที่จะเพิกถอนหรือสั่งแก้ไข เปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิมเมื่อใดก็ได้ โดยไม่อยู่

ในบังคับของ มาตรา 27 วรรคสอง ดังนั้นการที่โจทก์ยื่นคำร้องคัดค้านคำสั่ง ศาล
ชั้นต้นช้ากว่า 8 วัน นับแต่วันทราบคำสั่งศาล จึงหาผลข้างอำนาจของศาลในเรื่องนี้ไม่
คำสั่งศาลชั้นต้นที่กำหนด ประเด็นข้อพิพาทใหม่และให้จำเลยนำสืบก่อนในครั้งหลัง
จึงชอบแล้ว

แพ่ง เป็น ไม่เป็น **เหตุสุดวิสัย** ผู้ขนส่ง ต้องรับผิดชอบ ไม่ต้องรับผิดชอบ ผู้ขนส่งหลายคน
หลายทอด เป็น มอบอำนาจเฉพาะการ ผู้รับ**ประกันภัย** วิแพ่ง มี เขตอำนาจศาล
เป็น ภูมิลำเนา ใบมอบอำนาจ การขัดกันแห่งกฎหมาย เป็น อำนาจศาลไทย

คำพิพากษาฎีกาที่ 9083/2539

โจทก์จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลที่มลรัฐนิวแฮมป์เชอร์ ประเทศสหรัฐอเมริกา มี
วัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจประกันภัยหลายประเภท โดยมีหนังสือรับรองของสถาน
กงสุลไทย ณ เมืองบอสตันรับรองความถูกต้องของเอกสารรับรองความเป็นนิติบุคคล
ของโจทก์ จำเลยไม่ได้นำสืบถึงความไม่ถูกต้องและไม่ได้ฎีกาโต้แย้งเอกสาร ดังกล่าว
ข้อเท็จจริงจึงต้องฟังว่าโจทก์เป็นนิติบุคคลจดทะเบียนที่ประเทศสหรัฐอเมริกา และ
ได้รับอนุญาตให้ตั้งสาขาของบริษัทประกอบธุรกิจประกันภัยในประเทศไทยจากทาง
ราชการ

โจทก์ได้แต่งตั้งให้ พ. เป็นผู้จัดการสาขาของโจทก์ในประเทศไทย และมี
อำนาจยื่นฟ้องคดีทั้งปวงแทนโจทก์ตามหนังสือมอบอำนาจเอกสารหมายเลข 2 ซึ่งได้
ทำในเมืองต่างประเทศ มี ป. โนตารีบับลิกลงลายมือชื่อรับรองเป็นพยานว่าผู้ลง
ลายมือชื่อมอบอำนาจได้สาบานและลงลายมือชื่อต่อหน้าตน และมีใบสำคัญของ
เลขานุการแห่งมลรัฐนิวแฮมป์เชอร์กับศาลสูงแห่งมลรัฐนิวแฮมป์เชอร์ ณ มณฑล
ฮิลส์โบโรห์ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องรับรองว่า ป. เป็นโนตารีบับลิกผู้มี
อำนาจหน้าที่ ตามกฎหมาย แสดงว่า ป. ซึ่งเป็นโนตารีบับลิกมีอำนาจเป็นพยานรับ
การสาบานและการลงลายมือชื่อดังกล่าวได้ จึงไม่มีเหตุอันควรสงสัยว่า หนังสือมอบ
อำนาจดังกล่าวจะไม่ใช่เอกสารที่แท้จริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา 47

โจทก์มีหนังสือมอบอำนาจซึ่ง อ. และ จ. ได้ลงลายมือชื่อมอบอำนาจในฐานะ
รองประธานและเลขานุการของโจทก์ ซึ่งบุคคลทั้งสองมีอำนาจกระทำการแทนโจทก์

ได้และได้มอบอำนาจให้ พ. มีอำนาจฟ้องคดีทั้งปวงในประเทศไทยและมีอำนาจมอบอำนาจช่วงได้ พ. จึงมีสิทธิมอบอำนาจช่วงให้ ส. ฟ้องคดีทั้งปวงแทนโจทก์ได้แม้โจทก์จะได้ใช้หนังสือมอบอำนาจช่วงดังกล่าวฟ้องคดีอื่น ก็ไม่มีกฎหมายห้ามมิให้นำมาใช้ฟ้องคดีนี้อีก เพราะมิใช่หนังสือมอบอำนาจให้ฟ้องเฉพาะคดีในคดีหนึ่งเท่านั้น

ใบตราส่งมีข้อความกำหนดไว้ว่า ในกรณีที่การขนส่งสินค้าไปยังหรือมาจากประเทศสหรัฐอเมริกาเกิดความเสียหายในระหว่างการขนส่งให้ใช้กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาบังคับ และศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีคือศาลแห่งกรุงนิวยอร์ก ดังนั้น เมื่อสินค้าลงเรือแล้วผู้รับขนได้ออกใบตราส่งให้แก่ผู้ส่งสินค้าและสัญญาว่า ผู้รับขนจะขนส่งสินค้าไปส่งมอบแก่ผู้รับใบตราส่งในประเทศปลายทาง ใบตราส่งจึงมีลักษณะเป็นหลักฐานแห่งสัญญาในการขนส่งสินค้าอยู่ด้วย ซึ่งจำเลยก็ได้ให้การยอมรับแล้ว ข้อความดังกล่าวจึงมีผลผูกพันคู่สัญญาในใบตราส่ง คือบริษัท บ. ผู้ส่งซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาและจำเลยผู้รับขน ส่วนโจทก์เป็นเพียงผู้รับประกันภัยสินค้าในระหว่างการขนส่งจากผู้รับตราส่ง ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่ประเทศไทยโจทก์เป็นบุคคลภายนอก ไม่ใช่คู่สัญญาในใบตราส่ง จึงไม่ถูกผูกพันตามข้อกำหนดในสัญญาดังกล่าว เมื่อปรากฏว่าขณะที่โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ที่ กรุงเทพมหานคร โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง จำเลยที่ศาลแพ่งอันเป็นศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 4(2) เดิม อันเป็น บทกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่โจทก์ยื่นฟ้องคดี กรณีจึงไม่มีข้อที่จะต้องวินิจฉัยตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมาย พ.ศ. 2481

คำฟ้องโจทก์ได้แสดงโดยชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหา คำขอบังคับทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหานั้น โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับชนิดและจำนวนหนังโคฟอกย้อมสีที่ได้รับความเสียหายเพียงพอที่จำเลยจะเข้าใจและให้การต่อสู้คดีได้แล้ว ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับการคิดคำนวณค่าเสียหายเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์สามารถนำเสนอได้ในชั้นพิจารณา ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

บริษัท 2 บริษัทที่ประเทศเดนมาร์ก คือ ด. และ อ. ได้ร่วมกันมอบอำนาจให้ พ. จัดทะเบียนตั้งบริษัทจำเลยในประเทศไทยเพื่อประกอบธุรกิจเดินเรือ จำเลยจึงเป็นตัวแทนหรือบริษัทสาขาของบริษัทแม่ 2 บริษัทดังกล่าว คนทั่วไปรู้จักจำเลยในชื่อว่าเมอร์สไลน์หรือสายเดินเรือเมอร์ส ดังนั้น คำว่าเมอร์สไลน์ จึงเป็นชื่อที่ใช้ในทางธุรกิจขนส่งสินค้าทางทะเลของบริษัทแม่ 2 บริษัท ที่ประเทศเดนมาร์กรวมทั้งจำเลยด้วยในใบตราส่งใช้คำว่า เมอร์สไลน์ ที่ข้างกระดาษและลงลายมือชื่อโดยเมอร์สไลน์

เอเยนซี เมืองบอสตัน ในฐานะตัวแทนผู้ขนส่ง แม้จะไม่ได้ใช้ชื่อจำเลยออกไปตราส่ง แต่ก็ต้องถือว่าไปตราส่งได้ออกโดยสายเดินเรือเมอส์กที่เมืองบอสตัน ซึ่งเป็นตัวแทนสาขาของ บริษัทแม่อิงกล่าวในประเทศเดนมาร์ก

เมื่อเรือ ม. เดินทางมาถึงประเทศไทย จำเลยซึ่งเป็นบริษัทสาขาหรือตัวแทนบริษัทเดินเรือที่ประเทศเดนมาร์กในประเทศไทยได้ยื่นเอกสารขอนำเข้าท่าและขอเช่าเรือลากจูงกับนำหนังสือสัญญาค้ำประกันค่าใช้จ่ายของธนาคารมาวางเป็นประกันต่อการทำเรือแห่งประเทศไทย และยื่นเอกสารต่อกองตรวจคนเข้าเมืองตามรายการเกี่ยวกับพาหนะโดยระบุว่าเป็นสายเดินเรือเมอส์ก และเมื่อเรือ ม. เดินทางมาถึงท่าเรือแล้ว จำเลยได้ขออนุญาตต่อการทำเรือแห่งประเทศไทยขอนำเข้าเทียบท่าเพื่อความสะดวกรวดเร็วในการขนถ่ายตู้คอนเทนเนอร์เข้าโรงพักสินค้า ดังนั้น เมื่อสายเดินเรือเมอส์ก เป็นธุรกิจของบริษัทเดินเรือแม่ในประเทศเดนมาร์กที่จำเลยเป็นตัวแทนในประเทศไทยและจำเลยเป็นผู้ขนส่งสินค้าพิพาท และสินค้าที่ขนส่งโดยเรือของสายเดินเรือเมอส์ก เพื่อส่งให้แก่ผู้รับตราส่งในประเทศไทยเกิดความเสียหายซึ่งผู้ขนส่งจะต้องรับผิดชอบจำเลยจะปฏิเสธว่าไม่ได้เป็นผู้ออกไปตราส่ง จึงไม่ได้เป็นผู้ขนส่งสินค้านี้กล่าวหาได้ไม่

สินค้าพิพาทเสียหายในระหว่างขนส่งเพราะเกิดแต่ **เหตุสุดวิสัย** จำเลยผู้ขนส่งจึงไม่ต้องรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 616 นั้น จำเลยมีหน้าที่นำสืบพิสูจน์

สินค้าหนังโคฟอกย้อมสีที่จำเลยขนส่งถึงกรุงเทพมหานครมาโดยเรือ ล. และเรือ ม. บางส่วนเปียกน้ำทะเลและขึ้นรา เนื่องจากมีน้ำทะเลเข้าไปในตู้คอนเทนเนอร์ การที่น้ำทะเลเข้าแดดฟ้าเรือในขณะที่เรือแล่นอยู่กลางทะเลย่อมเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ตามปกติของการขนส่งทางทะเล ซึ่งจำเลยผู้ขนส่งทางทะเลย่อมทราบดีถึงภัยทางทะเลดังกล่าว เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรเพื่อป้องกันมิให้สินค้า ในตู้คอนเทนเนอร์ต้องเสียหายจากการที่น้ำทะเลไหลเข้าไปในตู้สินค้า จำเลยจึงไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบในความเสียหายของสินค้าที่เปียกน้ำทะเลว่าเกิดแต่ **เหตุสุดวิสัย** ได้ทั้งเหตุพายุหมุนอย่างรุนแรง คลื่นสูง และท้องทะเลปั่นป่วน จำเลยก็มีได้นำสืบให้ปรากฏว่า เป็นเหตุผิดปกติวิสัยที่ไม่อาจป้องกันได้ แม้จะได้จัดการระมัดระวังตามสมควรอันพึงคาดหมายได้จากบุคคลในฐานะและภาระเช่นจำเลย จึงยังไม่อาจถือเป็น **เหตุสุดวิสัย** ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 8 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

บริษัทฯ. ผู้เอาประกันภัยสินค้าที่จำเลยขนส่งมา และผู้แทนจำเลยได้พบว่า สินค้าที่จำเลยขนส่งมาเกิดความเสียหายในวันเดียวกับที่จำเลยได้ส่งมอบ แม้จะฟังว่า ผู้รับตราส่งได้ชำระค่าระวางเรือแล้ว ก็ไม่อาจฟังได้ว่าผู้รับตราส่งได้รับสินค้าไว้โดยไม่ อิดเอื้อน ความรับผิดชอบของจำเลยผู้ขนส่งจึงยังไม่สิ้นสุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ มาตรา 623 วรรคหนึ่ง

โจทก์ผู้รับประกันภัยรับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยมาฟ้องเรียกค่าเสียหาย จากจำเลยผู้ขนส่งสินค้า มิได้ฟ้องบังคับจำเลยตามสัญญาประกันภัย จึงไม่ จำเป็นต้องมีหลักฐานการรับประกันภัย เป็นหนังสือมาแสดง

แพ่ง ไม่เป็น เหตุสุดวิสัย เป็น ประมาท เป็น ละเมิด เป็น นายจ้าง เป็นทางการที่ จ้าง ต้องรับผิดชอบ เป็น ตัวแทน วิแพ่ง มี อำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 117/2540

ตามหนังสือมอบอำนาจระบุข้อความว่า กรรมการผู้มีอำนาจ ทำการแทน บริษัทโจทก์ ได้มอบอำนาจให้ ช. มีอำนาจดำเนินคดีแพ่ง แทนโจทก์ในการฟ้องร้อง เพื่อบังคับตามสิทธิเรียกร้องซึ่งโจทก์ มีสิทธิเรียกร้อง อันเกิดจากการที่โจทก์ได้จ่าย ค่าสินไหมทดแทน ให้แก่ผู้เอาประกันภัยและรับช่วงสิทธินั้นเพื่อเรียกร้องเอาแก่ ผู้ ก่อให้เกิดความเสียหายตามที่โจทก์ได้รับประกันภัยไว้ หนังสือ มอบอำนาจดังกล่าว จึงเป็นหนังสือที่ได้มอบอำนาจให้ ช. ฟ้องคดี รวมไปถึงคดีนี้ด้วยโดยแจ้งชัดแล้ว ช. จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ จำเลยที่ 3 ขับริยยนต์บรรทุกขนถ่ายรถสามล้อเครื่องเป็น เหตุ ให้รถสามล้อเครื่องกระเด็นไปชนรถยนต์ของบริษัท ง. แล้วรถยนต์ดังกล่าวไป ชนกับท้ายรถยนต์โดยสาร ดังนี้ แม้เหตุเป็นเพราะลูกยางแม่ปั้มเบรกแตกก็ไม่ใช่เหตุ สุดวิสัย เพราะหากจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้ขับริยยนต์บรรทุกได้ตรวจตราและดูแล รถยนต์บรรทุกประจำ ตามวิสัยของผู้มีอาชีพขับริยยนต์ก็ย่อมป้องกันไม่ให้ลูกยางแม่ ปั้ม เบรกแตกโดยกะทันหันได้ จำเลยที่ 3 จึงกระทำการโดยประมาทเป็นเหตุให้ รถยนต์ของบริษัท ง. ได้รับความเสียหาย

จำเลยที่ 3 เป็นลูกจ้างขับริยยนต์ของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้ขับริยยนต์ บรรทุกของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นนายจ้างไปใน ทางการที่จ้างแล้ว หลังจากนั้น แม้จำเลยที่ 3 จะทุจริตขับริยยนต์ ไปธุระส่วนตัวแล้วไปกระทำละเมิดต่อผู้อื่นก็ตาม ก็เป็นเรื่อง การปฏิบัติงานในหน้าที่ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างไม่ชอบ แต่ ในกรณี

บุคคลภายนอกถือว่าเป็นการกระทำละเมิดในทางที่จ้าง ซึ่งจำเลยที่ 1 และที่ 2 จะต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 3 ด้วย

แพ่ง ไม่เป็น **เหตุสุดวิสัย** ไม่เป็น ยอมรับสภาพตามสิทธิเรียกร้อง

ไม่เป็น รับสภาพหนี้ ประกันภัยจำเลย อายุความ วิแพ่ง ผลการร้องขอ

คำพิพากษากฎีกาที่ 3819/2540

ผู้รับประกันภัยที่ถูกผู้เอาประกันภัยยื่นคำร้องขอให้เรียกเข้ามาเป็นจำเลยร่วม เพื่อให้ผู้รับประกันภัยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้รับประกันภัยซึ่งเป็นโจทก์ฟ้องผู้เอาประกันภัยให้รับผิดชอบตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ที่ถูกคนร้ายลักไป มีสิทธิยกอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 882 วรรคแรก ขึ้นต่อสู้ได้

หลังจากที่รถยนต์ที่เช่าซื้อถูกคนร้ายลักไป โจทก์ผู้ให้เช่าซื้อและจำเลยผู้เช่าซื้อได้ติดต่อให้จำเลยร่วมซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนการที่จำเลยร่วมมิได้ปฏิเสธความรับผิดชอบ แต่ให้นำบันทึกประจำวันจากพนักงานสอบสวนไปประกอบด้วยนั้น ถือไม่ได้ว่าเป็นการทำการอย่างใดอย่างหนึ่งอันปราศจากเคลือบคลุมสงสัยตระหนักเป็นปริยายว่ายอมรับสภาพตามสิทธิเรียกร้องอันเป็นการรับสภาพหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 172 วรรคแรก

ส. ซึ่งเป็นลูกจ้างของผู้ให้เช่าซื้อนำรถยนต์ที่เช่าซื้อไปจอดไว้บริเวณซอยลาดพร้าว 84 อันเป็นสถานที่ซึ่งคนทั่วไปรวมทั้งคนร้ายสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก ส. ควรคาดหมายได้ว่าอาจมีคนร้ายเข้าไปลักรถยนต์ไปได้โดยง่าย จึงอาจป้องกันมิให้คนร้ายลักรถยนต์ได้โดยระมัดระวังให้มากกว่าที่กระทำได้กล่าว การที่ ส. เพียงแต่ล็อกคลัตช์และกุญแจประตูรถ ยังไม่พอที่จะถือว่าได้จัดการระมัดระวังตามสมควรอันพึงคาดหมายได้จากบุคคลในฐานะและภาวะเช่นนั้น เมื่อรถยนต์ถูกคนร้ายลักไป จึงไม่ใช่**เหตุสุดวิสัย**ที่จะทำให้ผู้ให้เช่าซื้อพ้นความรับผิดชอบตามสัญญาเช่าซื้อ

เหตุสุดวิสัย, ความเสียหายที่เกิดจากอาการกลไกของทรัพย์สิน,
ความรับผิดชอบของผู้รับประกันภัย, ผู้รับประกันภัยรับช่วงสิทธิ,
ข้อสันนิษฐานตามกฎหมายเป็นคุณ

4037/2545

ความเสียหายของรถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วง 4 คัน เกิดขึ้นในขณะที่ลูกจ้างของจำเลยที่ 1 กำลังยกแท่นไฮดรอลิกเพื่อเทน้ำตาลดิบออกจากรถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงซึ่งจอดอยู่บนแท่นไฮดรอลิกนั้นลงนางเก็บ โดยแท่นไฮดรอลิกดังกล่าวเป็นทรัพย์สินอันเป็นของเกิดอันตรายได้โดยอาการกลไกของทรัพย์สินนั้นซึ่งจำเลยที่ 1 ผู้มีไว้ในครอบครองจะต้องรับผิดชอบเพื่อการเสียหายอันเกิดขึ้นแต่ทรัพย์สินนั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการเสียหายนั้นเกิดแต่ **เหตุสุดวิสัย** หรือเกิดเพราะความผิดของผู้เสียหายนั่นเองตาม ป.พ.พ. มาตรา 437 โจทก์จึงไม่ต้องนำสืบว่าเหตุที่เกิดความเสียหายสืบเนื่องมาจากความประมาทเลินเล่อของลูกจ้างของจำเลยที่ 1

ขณะเกิดเหตุรถยนต์บรรทุกน้ำตาลดิบมาจากจังหวัดอุดรธานี ระหว่างการเดินทางน้ำตาลมีความชื้นสูงจึงเกาะกันแน่น ซึ่งก่อนเทมิได้มีการทำให้น้ำตาลแตกตัวทั้งหมดก่อนที่จะยกแท่นไฮดรอลิกขึ้นเทแต่อย่างใด น้ำตาลดิบที่ยังคงมีสภาพเกาะกันแน่นย่อมทำให้น้ำหนักเฉลี่ยไม่สม่ำเสมอ เมื่อถ่วงน้ำหนักออกจากรถพ่วงทันทีทันใดย่อมทำให้แหนรถเกิดแรงต้านติดตัวรถให้ลอยขึ้นข้ามที่กั้นล้อแล้วตั้งโซ่ที่มัดคานหน้าไว้ขาดก่อนที่จะไหลลงมากกระโดดข้ามที่กั้นล้อทุกล้อ ทำให้รถยนต์บรรทุกและรถพ่วงที่บรรทุกน้ำตาลมาไหลชนรถยนต์บรรทุกและรถพ่วงคันอื่นได้รับความเสียหาย ซึ่งไม่ใช่ความเสียหายที่เกิดขึ้นจาก **เหตุสุดวิสัย** เพราะจำเลยที่ 1 อาจป้องกันได้โดยทำให้น้ำตาลแตกตัวเสียก่อนที่จะนำรถขึ้นแท่นไฮดรอลิก จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบในความเสียหายนั้นตาม ป.พ.พ. มาตรา 437 และจำเลยที่ 2 ผู้รับประกันภัยก็ต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบต่อโจทก์ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกและรถลากพ่วงคันที่ได้รับความเสียหายและได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมแซมรถที่เสียหายนั้นไปแล้ว

เหตุสุดวิสัย, รับช่วงสิทธิ, ลูกหนี้ร่วม, ความรับผิดชอบของผู้ขนส่ง, ผู้ขนส่งหลายคนต้องร่วมรับผิดชอบ

6632/2548

จำเลยที่ 5 เป็นผู้ประกอบการขนส่ง มีอาชีพรับจ้างขนส่งสินค้า ย่อมมีหน้าที่ต้องจัดการบรรทุกให้เหมาะสมที่จะใช้ขนส่งสินค้าได้อย่างปลอดภัย การที่จำเลยที่ 5 จัดการบรรทุกสินค้าที่มีขนาดไม่ได้สัดส่วนกับสินค้าทำให้รถพลิกคว่ำถือว่ามีความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 5 เพราะหากจำเลยที่ 5 นำรถบรรทุกที่มีขนาดและน้ำหนักเหมาะสมและได้สัดส่วนกับสินค้าดังกล่าวบรรทุกจะไม่พลิกคว่ำขณะขนส่ง สินค้าที่รับขนส่งก็ไม่เสียหาย ความเสียหาย จึงมิได้เกิดจากสภาพของตัวสินค้า และความเสียหายดังกล่าวจำเลยที่ 5 ผู้ขนส่งสามารถป้องกันมิให้เกิดความเสียหายได้จึงมิใช่เป็น **เหตุสุดวิสัย** จำเลยที่ 5 ในฐานะผู้ขนส่งต้องรับผิดชอบในความเสียหายของสินค้าในฐานะที่เป็นผู้ขนส่งตาม ป.พ.พ. มาตรา 616

เมื่อบริษัท ค. มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการรับจ้างขนส่งตามที่ได้จดทะเบียนไว้ และในวันที่ทำการขนสินค้าจากท่าเรือแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี เพื่อไปส่งที่อำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์ ส. ผู้จัดการบริษัทได้คัดเลือกรถยนต์ที่ใช้บรรทุกและไปส่งการขนสินค้าจากเรือขึ้นรถบรรทุกประกอบกับตามกฎหมายประกันภัยขนส่งในประเทศที่ทำไว้กับโจทก์ ก็ระบุว่าบริษัท ค. เป็นผู้ขนส่ง ย่อมถือว่าว่าการขนส่งสินค้าครั้งนี้มีผู้ขนส่งหลายคน คือ จำเลยที่ 5 และบริษัท ค. ซึ่งต้องรับผิดชอบร่วมกันในการสูญหาย บุกสลายหรือส่งชกชำตาม ป.พ.พ. มาตรา 618 โดยเป็นลูกหนี้ร่วมกันต้องรับผิดชอบเป็นส่วนเท่า ๆ กันตามมาตรา 296 เมื่อโจทก์ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยการขนส่งสินค้าได้ชดใช้ความเสียหายไปแล้วเป็นเงิน 1,425,000 บาท โจทก์จึงรับช่วงสิทธิจากบริษัท ค. ผู้เอาประกันภัยฟ้องบังคับให้ จำเลยที่ 5 รับผิดชอบค่าเสียหายดังกล่าวได้เพียงครึ่งเดียว